

[Hartvig Frisch.]

Jeg haaber, det hurtigt vil kunne forlade dette høje Ting.

Formanden: Jeg tager Anledning til at bemærke, at naar jeg ikke ved Forhandlingernes Begyndelse betegnede det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch som Udvalgets Ordfører, ligger det i den ejendommelige Omstændighed, at den afgivne Betænkning ikke giver nogen som helst Meddelelse om, hvorvidt Udvalget har en Ordfører, eller hvem denne er.

Elgaard: Den ærede Ordfører (Hartvig Frisch) har Ret i, at Forhandlingerne inden for Udvalget har formet sig betydelig mere afdæmpede end en Række af de Forhandlinger, der har været ført uden for Rigsdagen vedrørende dette Lovforslag. En Kendsgerning er det, at Lovforslaget lige siden dets Fremsættelse og indt'l den sidste Time, Udvalget har behandlet det, har været ude for et mere end almindelig stærkt Røre. Jeg er tilbøjelig til at tro, at dette stærke Røre til Dels er næret ved den Maade, hvorpaa den første offentlige Forhandling om Lovforslaget uden for Rigsdagen foregik; den højtærede Justitsminister udsendte bl. a. en Pjece, der indeholdt, synes jeg, ubeføjede Angreb paa Danmarks Dommerstand og i nogen Grad ogsaa paa Pressens Forhold til Lovforslaget. En Bemærkning i den justitsministerielle Pjece gav ligesom Udtryk for, at Dommerne skulde være uselvstændige og lade deres Stilling paavirke af en modvillig Presses Artikler.

Senere, efter at Lovforslaget havde været til første Behandling i Tinget og var henvist til Udvalg, har der ogsaa været bevægede Episoder uden for Rigsdagen. En af disse bevægede Episoder har forplantet sig til Folketingsudvalget. Herom ønsker jeg at gøre en Bemærkning til den ærede Ordfører.

Naar den ærede Ordfører indledningsvis nævner to Artikler, undertegnet af to forskellige Mænd, og drager en Sammenligning imellem, hvad Forfatterne af de to Artikler har til Formaal, og næsten giver Udtryk for, at Højesteretspræsidenten i sin Artikel skulde stile mod samme Maal som det, den anden navngivne Artikelforfatter præcist havde formet, saa beder jeg den højtærede Minister og den ærede Ordfører undskyldte mig, men den Sammenligning savner enhver saglig Begrundelse.

Inden for Folketingsudvalget har man paa et tidligere Tidspunkt beskæftiget sig med en anden Artikel, som Højesterets-

præsidenten havde skrevet; naar den ærede Ordfører i Dag et Øjeblik dvælede derved og ligesom betegnede denne Artikel som et Indgreb i et Folketingsudvalgs fortrolige Forhandlinger, vil jeg sige, at jeg deler ikke denne Fordømmelse, jeg begriber ikke, hvor man finder Begrundelsen for en saadan Bedømmelse. Det, at en Mand inden for det danske Samfund, som interesserer sig stærkt for juridiske Spørgsmaal, paa Foranledning af nogle i Dagbladene offentliggjorte Ændringsforslag, offentliggør sin Bedømmelse af disse Ændringsforslags Betydning, giver ikke nogen som helst saglig Begrundelse for, at et Folketingsudvalg ligesom skulde fremsætte en Reprimande, gaa til Rettergang, eller hvad det er, man tilsigter.

Til disse Bemærkninger vil jeg føje, at ingen af den Tale, som den ærede Ordfører holdt for et Øjeblik siden, maa drage den fejlagtige Slutning, at det Røre, der har været om dette Lovforslag lige siden dets Fremkomst, nu herligen er overvundet og besejret eller udløst i velformede Ændringsforslag, og at der nu er Fred og Tilfredshed paa alle Fronter.

Nej, derimod vidner jo ogsaa den Begebenhed, som har fundet Sted i Dag. Trods det, at Folketingsudvalget havde afsluttet sit Arbejde, har det i Dag modtaget en Deputation, repræsenterende Dommerforeningens Ledelse, der vel har afgivet det skriftligt, som den havde paa Hjerte, og som gennem dette Skridt giver Udtryk for, at man stadig ikke nærer Tillid til — for ikke at sige, at man nærer betydelig Mistillid til den nye Domstol, dens Omfang og Opgaver.

Jeg skal ikke bestride den ærede Ordførers Udtalelser om, at Udvalgsarbejdet har formet sig interesseret og besindigt fra alle Sider. Jeg skal heller ikke bestride den ærede Ordførers Udtalelse om, at den højtærede Minister har bistaæet, naar Udvalget har kaldt paa ham. Men jeg vil rigtignok sige til den ærede Ordfører, at det er mit Indtryk, at den Opgave, som Folketingsudvalget havde at beskæftige sig med, disse to Problemer, der indeholdes i Lovforslaget, og som Justitsministeren stræbte at naa den bedst mulige Løsning af, vilde, hvis Folketingsudvalget havde faaet — skal vi sige Arbejdstid fortsat fremefter, muligvis, i hvert Fald for den ene Dels Vedkommende, have faaet en noget anden Udgang, end det sker paa nuværende Tidspunkt.

Det er nemlig en Kendsgerning — hermed røber jeg ikke nogen Udvalghemmelig-